

[Oluf Pedersen.]

smaat nok), at faa sagt, hvad de har lyst til at sige, og som de maaske netop er valgt til at føre frem. Inderst inde er dette uforeneligt ikke blot med, hvad Grundlovens Fædre vilde, men ogsaa med hævdunden Praksis gennem den frie Forfatnings Levetid“.

Og Redaktør Hans Jensen slutter med følgende:

„Men intet viser mere klart end dette Forslag, hvor dybt aandelig Reaktion parret med Magtbrynde er trængt ind. Endnu for faa Aar siden vilde et saadant Forslag have kaldt Latteren ned over sig. Nu kan det udformes og — vedtages. Men mon der ikke kommer bedre Dage efter denne?“

Saaledes skriver en af Venstres ledende Redaktører, som aabenbart ikke er blevet tilstrækkelig inficeret med denne Tro paa Regulering, Regulering paa det økonomiske Omraade og nu ogsaa med Hensyn til Talerne her i Tinget.

Jeg tror ikke, at et Forslag som dette, lige saa lidt som de Forslag, man har vedtaget om Regulering af det økonomiske Liv, vil bringe nogen Fordele. Jeg frygter, at et Resultat af denne Begrænsning bliver, at man maaske faar nogle af Talerne kortere, det bliver maaske nogle af de bedste Talere, men saa faar mange, der bliver længere, og det bliver maaske netop de daarligste af dem. Jeg tror ikke, man virkelig naar til en Begrænsning. Er der ikke en bestemt Tid, er det givet, at enhver Taler maa have en vis Følelse af, at han skal gøre det saa kort som muligt; naar der er sat en Begrænsning, siger han: Saa længe jeg ikke overskrider den Tid, er der ikke nogen, der kan sige mig noget paa.

Saa er der Forslaget om Ændring af § 31, som udvider Præsidiets Myndighed. Nu er jeg ikke sikker paa, at Præsidiets Myndighed trænger til at udvides. Jeg kunde tænke mig, at der var Omraader, hvor man vilde indskrænke den. Jeg tænker her bl. a. paa et saadant Forhold som at en Rigsdagsgruppe kan fremsætte Forslag her i Tinget i god Tid og der gaar Maaned efter Maaned, uden at de kommer til Forhandling, det er et Omraade, hvor det var rigtigere at begrænse Præsidiets Magt. Saaledes har det været med alle private Lovforslag i denne Rigsdagssamling, de er blevet syltet, og andre Ting er gaaet foran. Man har brugt den Magt, man har, og der er ingen Grund, siger jeg, til at udvide denne Magt.

Ændringsforslaget til § 31 finder jeg

er farligt. Det hedder der, at hvis Formanden finder et Medlems Ytringer utilbørlige, kan han kalde vedkommende Medlem til Orden, og senere hedder det: „Tingets Præsidium kan derhos beslutte, at et Medlem, der har været kaldt til Orden, udelukkes fra Tingets Møder i indtil 14 Mødedage“. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem, der for nogle Dage siden forløb sig overfor mig med det Resultat, at han blev kaldt til Orden, skulde kunne udelukkes i 14 Dage. Der maa foretages en nærmere Udformning af denne Bestemmelse. (*Aksel Larsen*: Saa slemt er det ikke ment!). Nej, jeg kan heller ikke tro, det er ment saaledes, at naar et Medlem forløber sig, skal have 14 Dages Ferie med fuld Løn.

Hele Forslaget bygger paa den Opfattelse, at der skal gøres mere Arbejde i Udvalgene, at der skal lægges større Magt i Udvalgene. Nu er det jo saaledes, at min Gruppe ikke har haft Lejlighed til at følge Udvalgsarbejdet hverken som Tilhørere eller som Medlemmer, bortset fra enkelte Udvalg, i denne Samling er det kun eet Udvalg, nemlig Udvalget angaaende Presse-loven, og det er mig bekendt, at dette Udvalg sover; det har altsaa ikke meget at betyde, at denne Sag er blevet henvist til et Udvalg, den hviler der sødt og blødt. Jeg maa i det hele taget sige, at jeg tror ikke, man skal ind paa at lægge Hovedvægten paa Udvalgene, jeg tror, Hovedbehandlingen bør foregaa offentligt her i Tinget, og at Udvalgsarbejdet bør begrænses til at være den Udformning af Lovforslagene, som er en Følge af den Debat, der har fundet Sted i Tinget. Og naar jeg tænker paa, hvad der blev udtalt her i Gaar af en Ordfører for et Parti, som havde Repræsentanter i et Udvalg, maa jeg sige, at min Begejstring for Udvalgsarbejdet ikke just bliver større; det blev jo hævdet, at man i Udvalget blot foretog Diktater overfor nogle af Udvalgets Medlemmer. Men hvis man endelig vil gaa den Vej — og det er vel Meningen, at det foreliggende Forslag skal vedtages —, vil jeg rigtignok meget stærkt henstille til Partierne, at de ogsaa vedtager de Ændringsforslag til Forretningsordenen, som vi andre har stillet, thi derved gives der os en Mulighed for at være med i Arbejdet. Retsforbundet ønsker at være med i det praktiske Lovgivningsarbejde. Man vil maaske herimod indvende, at vi som Regel er gaaet imod de Lovforslag, der har foreligget. Ja, det er rigtigt, men det er blot, fordi Lovforslagene har været af den Karakter, de var; vi vil gerne være med i det praktiske